

Sola str opp i vest,
Mnen gr ned i nord.
Brikkene faller p plass;
Det er her vre venner bor.

Tidsbegrepet ble funnet opp av tre gode venner og vitenskapsmenn: Wasaia, Kambrin og Hezz. Alle tre hadde flammende rdt hr, et grtt, gjennomtrengende blick og perlemorhvit hud som ikke tok skade av varme og ild, uansett. Disse trekkene var ildfolkets kjennetegn. Navnene til disse tre ble senere glemt av allmennheten, og kunne ikke bli funnet selv av de mest brennende tilhengere historiebøkene med deres navn hadde gtt tapt med tiden. Men mennenes oppfinnelser mlene for nyaktig hvor lenge et minutt, en dag, en uke og et r skulle vre, ble uerstattelige for alle.

I sin levetid tilhrte disse tre ildfolket, som var en av de fire mektigste folkestammene de rasene som opprinnelig eide og kontrollerte planeten de levde p.

Skapelsesprosessen startet i det uendelige, gr tomrommet som eksisterte fr alt annet gjorde. I dette stvfylte, livlse vakuumet fantes det tykke strmmmer av forskjellige typer magi som brukte evigheten p bevege seg fremover skjnt det ikke kan finnes noen begrep om de forskjellige retningene i et grenselst rom. Magistrmmene var parallelle, og flt sakte ved hverandres side, uten blandes inntil et visst tidspunkt, da en av strmmene traff en spesielt tett stvsky og ble forskyvet noen grader. Parallellene ble brutt, og to forskjellige strmmmer ble blandet sammen til en. Den nye strmmen som ble dannet var kraftigere og tykkere enn alle strmmene hittil. Og akkurat som sm bielver trekker seg mot den ene, sterke elva begynte magistrmmene trekkes mot den nye magistrmmen, som ble bare tykkere og tykkere. Men all magien som strmmet inn var av forskjellig type, og ikke all magi kan blandes sammen til heldige kombinasjoner. De polare magitypene dannet motstrmmmer som stadig kolliderte. Disse motstrmmene vokste i en enorm fart, og kollisjonene ble av stadig strre grad. Energinivet vokste stadig, magien boblet en eksplosjon var ikke til unng.

Den store eksplosjonen ble starten p en ny planet, som senere ble navngitt Mierade. Planeten var vakker en lysebl himmel om dagen med en stor, rdglende stjerne som kastet myke strler over de ville plantene, den klare luften, de snkledde fjellene og de ddbringende vulkanene, de dype havene med alt liv som fantes der. I senere tid ville noen folkestammer navngi stjernen for Ilyana. Om natten ble himmelen marinebl med skinnende stjerner og tte mner som badet landskapet i kalde nyanser av lyserosa og bltt. Denne praktfulle verden ble tatt vare p av fire folkestammer som hver hadde krefter til kontrollere de forskjellige elementene: ilden ble kontrollert av ildfolket, vannet av vannymfene, jorden av skogsalvene og luften av luftndene. Disse fire var skapt av ren magi, og deres oppgave var balansere elementene slik at den vakre Mierade levde i all evighet eller til eventuelle kraftfulle magistrmmmer kolliderte igjen og tilintetgjorde verden slik de kjente den. De fire folkestammene tok sine oppgaver p alvor og det var intet som fikk den enkelte skapning til fle strre eufori enn flge sitt kall og holde naturen i balanse. Folkestammene levde fullverdige liv, og freden dem i mellom var til ta og fle p skjnt ildfolket alltid hadde gitt medlemmene fra de tre andre stammene lette, men likevel uforklarlige frysninger p ryggen.

Perfeksjonen lot til vare, og det var tilsynelatende ingen betydelige vanskeligheter i sikte - helt til en alvehun bokstavelig talt falt over et svrt utbredt smkryp p Mierade - en granskorpion, i vinterdvale. Granskorpionen reagerte slik alle dyr som flte seg truet ville gjre den gikk til angrep p alven, og straks var giften i ferd med spre seg i alvenes nervesystem. Den ville ikke gjre noen skade folkestammene var skapt til tle alle slags gifter. Alvehunens helse ville ikke bli

pvirket.

Men denne uheldige alvens kropp inneholdt noe mer et barn som ventet p bli fdt nr vinteren var omme. Barnets immunsystem hadde ikke rukket ferdigutvikles p dette tidspunktet og de siste restene av skorpiongiften som ikke hadde blitt bearbeidet av morens system skjt gjennom barnets rer, opp til hjernen som ikke ville kunne motst kjemikaliene den ble utsatt for. Dette fosteret ville ikke kunne bli som andre alvebarn.

Dette barnet ville bli begynnelsen og slutten. Begynnelsen p en ny epoke og slutten p den opprinnelige balansen. En ny tid med en femte folkestamme, og dette barnet ville bli den frste av dem.

Et menneske.